

Taler satte sig, tror jeg at maatte sige, at jeg staar i den Formening, at de Baaiffeligheder, der ere tilstede ved Gjennemførelsen af Lovforslaget, som det foreligger, ere af den Bessaffenhed, at de ikke let lade sig overvinde, og navnlig forekommer det mig, at netop dette Lovforslag er et Vidnesbyrd om, at jeg havde Ret, dengang jeg ved en tidligere Behandling af Spørgsmaalet om den kommunale Bessattning udtalte, at jeg ikke ansaa det for hensigtsmæssigt at tage en enkelt Side af denne Bessattning og fremme den særskilt, idet jeg forudsatte, hvad jeg yderligere er bleven bestyrket i ved at se dette Lovforslag, at det overhovedet ikke kan lade sig gjøre, fordi den ene Del af denne Bessattning og da navnlig den Del deraf, som foreligger her i Forslaget, har visse Forudsætninger i den almindelige kommunale Bessattning, der ikke kunne undværes. Hvad nu Principet for Stættens Anlæg angaar, saaledes som det er nedlagt i § 1, da tilstaa jeg, at jeg i Hovedsagen er enig i, at der kan være Forhold tilstede, som berettiger til at anlægge en kommunal Bessattning paa Personer, der ikke have Bolig i Kommunen. Jeg udtalte allerede ved den af mig før betegnede Leilighed, at der i Principet efter min Formening Intet var til Hinder derfor, og det er mig hjært idag at kunne tilføie, at der heller ikke fra Regjeringens Side er Noget til Hinder for indenfor visse Begrændsninger at anlægge en kommunal Bessattning paa Forhold og Hensyn, som ere uafhængige af det personlige Opholdssted. Det kan nemlig ikke negtes, at det er en billig Fordring, at Enhver, der dræger Nytte af en Kommunes Goder, tillige skal være forpligtet til at bidrage til Udgifterne ved denne Kommunes Fornødenheder, og jeg kan saaledes ganske erklære mig enig i, hvad ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (S. M. Mørk) yttrede, at, forsaavidt der er Tale om horgelig Næring eller andre dermed beslægtede Forretninger, er det fuldkomment i sin Orden, at der betales Skat af disse til de Kommuner, hvori disse Forret-

ninger drives, uanset om de vedkommende Personer bo i Kommunen eller ikke. Jeg kan ligeledes, navnlig af Hensyn til de ganske særlige Forhold, der finde Sted paa enkelte Steder i Landet, ikke erklære mig imod den Anvendelse, som i § 1 er gjort af Principet for Embedsmænds og Bessattingsmænds Vedkommende, forsaavidt de bo paa andre Steder end der, hvor deres Forretningslokale er. Men naar man udvider dette Princip til ogsaa at gjælde Enhver, der har faste Eiendomme i Kommunen, ja endogsaa til dem, der gennem Tiender, Arvesæstæafgifter eller Rånion have faste Indtægter fra Kommunen, da tilstaa jeg, at jeg ikke er ganske overbevist om, at dette kan lade sig gjøre. Jeg kan nemlig vel gaa med til at bestætte visse faste Eiendomme, som paa er Maaße kunne paralleliseres med en Bedrift, og jeg skal blandt disse nævne f. Ex. Skove. Heller ikke ser jeg mig istand til ligesvemt at sige, at det Samme ikke kunde anvendes overfor Tiender, der i en ganske særlig Grad ere knyttede til de Kommuner, hvori de have; men naar man gaar ud over dette og vil have, at der endog skal svares Afgift af f. Ex. Fæstee eller Leieafgifter, naget den vedkommende faste Eiendom bestættes paa andre Maaeder og gjenem andre Personer i Kommunen, ja, naar man endogsaa vil gaa til Arvesæstæafgifter og Rånion, da tror jeg, at man gaar saa vidt, at man bereder sig saa alborltige praktiske Baaiffeligheder, at Tanken ikke vil kunne gjenneføres, ligesom jeg ogsaa vil sige, at det Princip, der skal være det, som berettiger dertil, nemlig at de Vedkommende, der oppebære disse Afgifter, have Nytte af Kommunens Goder, ikke i dette Tilfælde er tilstede. Jeg finder en Bessættelse for den Mening, at man driver Principet ud over dets naturlige Grændser ved at tage disse Afgifter med, deri, at man dog ikke drifter sig til at tage f. Ex. Pantebbligationer med, thi jeg ser ikke, at en Renteindtægt i sin Bæjen er forskjellig fra en Arvesæstæafgift eller Rånion, og